

IK HEB JE BIJ • door Peter van Beugen JE NAAM GEROEPEN

WELNU, DIT ZEGT DE HEER, DIE JOU SCHIEP, JAKOB, DIE JOU VORMDE, ISRAËL: WEES NIET BANG, WANT IK ZAL JE VRIJKOPEN, IK HEB JE BIJ JE NAAM GEROEPEN, JE BENT VAN MIJ! MOET JE DOOR HET WATER GAAN – IK BEN BIJ JE; OF DOOR RIVIEREN – JE WORDT NIET MEEGESLEURD. MOET JE DOOR HET VUUR GAAN – HET ZAL JE NIET VERTEREN, DE VLAMMEN ZULLEN JE NIET VERSCHROEIEN. WANT IK, DE HEER, BEN JE GOD, DE HEILIGE VAN ISRAËL, JE REDDER. (JES. 43:1-3)

>>

Iedereen die kinderen heeft gekregen weet wat het is als er een kleintje op komst is. Alle voorbereidingen worden getroffen zodat alles klaar is als het kind geboren is. Het babykamertje wordt klaargemaakt, kleertjes worden gekocht, een slinger aan de muur gehangen. De spullen voor de bevalling worden in huis gehaald – het huis moet misschien wel worden verbouwd of een nieuwe auto gekocht. Nu ja, dan toch op z'n minst een kinderwagen. En er wordt nagedacht, gedroomd over een nieuwe naam. De tijd dat de zoon van Hendrikus automatisch ook weer Hendrikus zou heten ligt immers ver achter ons.

Als we het scheppingsverhaal lezen zien we dat God op dezelfde manier de voorbereidingen trof voor de komst van het eerste mensenpaar. Een aarde werd toebereid die de mens een thuis kon bieden. Zon, maan en sterren die tijden en seizoenen bepalen, een rijkdom aan vruchten om te eten en als alles klaar is plaatst Hij de mens erin. Gedachten van voor de grondlegging had Hij over de mens, net zoals een

mensenpaar nu gedachten heeft over de kleine die hun gezin gaat verrijken. God trof plannen van vrede en heil en besloot om ten koste van het liefste dat Hij had de mens zijn eigen liefde te tonen.

Zo heeft God het begin van ieder van ons gezien. Het ontstaan van ons leven was geen natuurlijk proces, het ontstaan van het leven is nog steeds een mysterie, een gave van God. Hij vormde en kneedde ons en heeft ons gewild zoals we zijn, een ieder van ons uniek en gewenst. Hij heeft ons gemaakt om te leren wandelen voor zijn aangezicht. Zijn hartenwens is dat ieder mensenkind zijn weg terugvindt naar zijn Schepper en leert om in vertrouwen met Hem te wandelen. Transparant en in innige, heilige vriendschap. In zijn tegenwoordigheid vinden wij geluk. Het is de keus voor ieder mens om gehoor te geven aan de roepstem van de Schepper en bewust een relatie met Hem aan te gaan. God heeft 'ingecalculeerd' dat wij Hem zouden teleurstellen, dat we in zonden zouden vallen die alles zouden verdueren, dat

we eigen wegen zouden gaan. Maar Hij is de God die als een Vader op de uitkijk blijft staan en die de mens die terugkeert alles vergeeft. Ondoorgrondelijk is zijn liefde voor ons. Zoals ons begin alleen bekend was bij Hem die ons riep is ook het doel van ons leven, ons lot en onze bestemming in zijn handen. Alles wat we meemaken in ons leven, regen en zonneschijn, draagt er toe bij dat we straks in het licht van de eeuwige zon iets van zijn volmaakte werk in ons leven zullen uitstralen.

God roept jou bij je naam. Dat heeft Hij door heel de Bijbel heen bij mensen gedaan. We lichten er tien uit en willen uit elk van hun levens een voorbeeld en een appèl op ons leven halen.

Adam

Het begon zo mooi tussen het eerste mensenpaar en God. Samen wandelden ze in de hof, tot de dag, dat God er kwam maar de mens niet. Hoe God ook wachtte, Adam kwam niet opdagen. 'Adam, waar ben je' (Gen.3:9)? Adam had zich verstopt en hoopte dat God hem niet zou zien. Hij had de vreselijkste ontdekking van zijn leven gedaan, iets wat hij van tevoren nooit had gekend of gevoeld. Zijn geweten overtuigde hem van zonde – schaamte vervulde zijn gedachten. Er was iets kapot gegaan en het kon nooit meer zo worden zoals het was. Wij mensen proberen onze naaktheid te verdoezelen, er misschien overheen te praten of ons te verontschuldigen. Maar God roept, nog elke dag roept Hij mensen om de stap naar Hem te doen, om met Hem in het reine te komen. Alles is niet voorbij. Waar wij geen uitweg meer zien, biedt Hij ons reiniging en vergeving. De eerste en belangrijkste stap die ieder mens kan doen is de stap naar God toe om zich met zijn Schepper te verzoenen.

Abram

Uit het niets lijkt het te komen: de roepstem van God aan ene Abram: 'ga weg uit je geboorteland en ga op de weg die Ik je wijzen zal, en Ik zal je zegenen' (Gen.12:1). Gods stem horen op het moment dat Hij je roept en dan zonder uitstel en zonder vragen doen wat Hij van je vraagt. Dat is een stap doen in geloof. God roept ook jou om te leven in geloof, om te leren Hem blindelings te vertrouwen. Daar is moed voor nodig en overgave aan Hem. Het is best wel spannend om het houvast en de zekerheid in je leven los te laten en te steunen op een God die je niet kunt zien en niet kunt horen!

En toch: daar gaat Abram: de geloofsheld. Zijn leven was gebouwd op geloof – zelfs op geloof tegen beter weten in. Toen hij te oud was om nog kinderen te verwekken en zijn vrouw te oud was geworden, werd zijn geloof op de proef gesteld: zij samen zouden een zoon krijgen. En toen die zoon eenmaal gekomen was, werd zijn geloof opnieuw op de proef gesteld! De basis van Abraham's leven werd hierdoor steeds duidelijker: zijn leven was niet gebouwd op zijn gevoel of zijn ervaring, zijn leven was gebouwd op het vertrouwen op Gods woord. Daarin is hij een lichtend voorbeeld voor ons: onze gevoelens kunnen ons ontmoedigen, onze ervaring kan ons teleurstellen, maar Gods woord staat zeker en vast, en dat is het houvast in ons leven.

Hagar

Daar zat ze, midden in de woestijn. Weggestuurd, verstoten en alleen met haar zoon. De zon brandde op hen en het water was opgeraakt. Haar zoon had ze onder een struik gelegd en zelf was ze zo ver weg gaan zitten dat ze de stem van de jongen niet kon horen. Maar God hoorde hem wel en Hij riep Hagar, opende haar ogen en toen zag ze de waterput (Gen.21:17). Zo vond ze voldoende leeftocht om verder te gaan en God was met haar. Het kan gebeuren dat je in je leven op een dood punt zit, dat alles uitzichtloos lijkt, dat je geneigd bent om bij de pakken neer te gaan zitten en het verder maar over je heen te laten komen. En juist in die omstandigheden kan God ons een nieuw perspectief tonen, een weg om verder te gaan. Er staat niet dat God de waterput maakte terwijl Hagar daar zat, maar dat Hij haar ogen opende zodat zij hem ook zag! Misschien zijn we blind voor de oplossing die God ons biedt, terwijl die onder handbereik ligt. Door Gods genade zal hij ons getoond worden want God laat ons niet tevergeefs roepen. De jongen deed zijn naam eer aan: Ismaël – God hoort!

Jacob

Na jarenlange omzwervingen is Jakob weer beland op de plaats die God hem beloofd had. In het land Kanaän, mét zoons en mét vee, maar wel zonder zijn zoon Jozef, die was verscheurd door een leeuw, althans, dat hadden zijn zoons hem voorgelogen. Als er honger komt en zijn zoons er bij hem op aandringen om naar Egypte te gaan is Jakob vastbesloten. Nee, dit keer zou hij hier blijven, het was gedaan met zwerven en vluchten. Maar dan verschijnt God hem in een droom: 'Jakob, Jakob, wees niet bang om naar

Egypte af te dalen, want Ik zal je daar tot een groot volk maken' (Gen.46:3). Jakob was er van overtuigd dat hij was op de plaats waar God hem hebben wilde, maar God verplaatst de bakens. Het kan ook ons gebeuren, dat we zijn op een weg of plaats die voor een tijd goed was voor ons, maar dat God ons tot nieuwe wegen roept: een andere opleiding, een andere baan, een andere woonplaats. Wees niet bang om die nieuwe weg op te gaan, als God het is die je roept, zal Hij je in die weg zegenen.

Mozes

Een van de bekendste roepingen uit de Bijbel. De eerste 40 jaar in zijn leven had Mozes doorgebracht aan het hof in Egypte, de volgende 40 jaar in de woestijn. Hij had geprobeerd om iets te veranderen in het lot van zijn volk, maar het had niet mogen baten. Het geloof hadden zijn ouders hem letterlijk met de paplepel ingegoten: het feit dat Mozes er nog was, was daar een levend bewijs van. En dan komt de ontmoeting met God, daar bij de braamstruik. 'Mozes, doe de sandalen van je voeten, want de grond waar je op staat is heilige grond' (Ex.3:4). Ik heb het geroep van het volk gehoord en zal een keer brengen in hun lot en Ik ga jou daar voor gebruiken. Dat was even slikken. Het moment was daar dat God hem riep tot een dienst. God wilde Mozes zenden – niet zijn broer. In zekere zin zijn we allemaal gezonden (Matth. 28:19), maar God kan ons ook op een bijzondere manier en tot een specifieke taak zenden. Dat hoeft niet perse across the ocean te zijn, het kan ook zijn tot een kleine taak. De vraag voor ons is: zijn we bereid om te gaan? Is de grondhouding in mijn leven dat ik bereid ben om gehoor te geven aan zijn stem, op het moment dat Hij mij roept?

Bezaleël

Waarschijnlijk de onbekendste persoon in dit rijtje. Maar intussen is Bezaleël niemand minder dan degene die de tabernakel heeft gebouwd! Niet in zijn eentje natuurlijk en uiteraard op de strikte aanwijzing van Mozes, maar toch was hij degene die God 'met name heeft geroepen en vervuld met Gods Geest, met wijsheid, met inzicht en kennis, samen met Oholiab, en 'zij zullen alles maken... de tent der samenkomst, de ark der getuigenis', de altaren, de priesterkleden, de olie en het reukwerk (Ex.31:2 vv). Hij is

geroepen, hij is vervuld met Gods Geest en hij wordt te werk gesteld in het huis van God. Hij was een onbekende, maar hij ging voortvarend te werk naar de kennis en het inzicht die God hem gegeven had. En het volk kon zien aan het werk van zijn handen dat het Gods Geest was die in hem werkte. Hij trad niet op de voorgrond, zijn 'roem ging niet voor hem uit', maar in alle stilte en eenvoud deed hij het werk waar God hem toe geroepen had. En zulke mensen zijn het die God gebruiken kan bij de opbouw van zijn huis, de Gemeente.

Samuël

Op het moment dat Samuël aantrad in de dienst van het huis kreeg hij nu niet bepaald het goede voorbeeld voorgeschoteld van de gang van zaken. De priesters verrichtten geen dienst ten behoeve van het volk, maar uitsluitend en alleen ten behoeve van zichzelf. Ontzag voor God was er niet meer en het arme volk bleef verstoken van Gods woord en geestelijke leiding. Op het moment dat God hem riep wist niet alleen de kleine Samuël niet wat hem overkwam, ook de hogepriester had tot drie keer nodig voor het tot hem doordrong dat God het was die hem riep. Zo priester, zo volk, wat een bedroevende en beschamende vertoning dat Israël zo ver van God is afgedreven! God doet in zijn genade – en op het gebed van een onvruchtbare vrouw – een jongen opstaan waardoor het woord van God weer klinkt en de gemeenschap met God wordt hersteld. Misschien kunt u, misschien kun jij zo iemand zijn, die vanuit God's nabijheid anderen kunt dienen. Samuël keek niet neer op het volk, hij voelde zich voor hen niet te goed of verheven. Hij begreep wat echte dienstbaarheid is, dat vergde liefde, volharding en trouw. Ook wij zijn geroepen, om elkaar te dienen.

Petrus

Het was niet hun eerste ontmoeting, maar wel een die het leven van Petrus voorgoed zou veranderen. Petrus had een wonder meegemaakt van een wonderbare visvangst (Luk.5:7) en overtuigd geraakt van zijn eigen zondigheid was hij neergeknield aan de voeten van de Heer Jezus. Zover lijken wij als christenen te komen, en het besef dat we door geloof behouden zijn vormt in onze gedachten het sluitstuk van het verhaal. Maar voor de Heer Jezus was dit pas het begin: 'Ik zal je vissers van mensen maken... en zij verlieten alles en volgden Hem'. Een nieuw leven beginnen,

niet met de comfortabele gedachte dat je behouden bent, maar met het appèl dat de Heer Jezus op je leven doet, om de prijs te berekenen of je echt zijn discipel wilt zijn (Luk.14:33), of je bereid bent je kruis op je te nemen en zo Hem te volgen in deze wereld, in de wetenschap dat je strijd en vijandschap te wachten staat. Dat is leven als discipel, in alle omstandigheden van het leven willen leren te doen wat Jezus gedaan zou hebben, onbaatzuchtig, offerbereid en nederig. Leven in de wetenschap dat ons leven niet aan ons toebehoort, maar aan Degene die met de prijs van zijn leven voor ons betaald heeft.

Lazarus

In zeker opzicht de merkwaardigste roeping in de Bijbel. Lazarus was al 'dood en begraven' toen hij de stem hoorde van Hem die de macht heeft over leven en dood en die hem met gezag tevoorschijn riep: Kom naar buiten! Ik stel me vaak zo voor dat het toch weer 'geweldig' voor Lazarus moet zijn geweest om uit het graf weer de wereld in te stappen, het groen te zien, de kleuren, de vogels in de lucht.... In werkelijkheid keerde hij uit het paradijs terug naar de aarde en wat hij daar gezien en gehoord had was niet uit te leggen in de taal van deze wereld. Maar tegelijk stond hij daar met de grafdoeken om zijn lichaam, die herinnerden aan de dood, de rouw en het verdriet van zijn zussen. Jezus gebiedt zijn omstanders om de doeken van hem af te nemen. Misschien hebben wij ook van die doeken in ons leven, die herinneren aan een nare episode die achter ons ligt, ons er als het ware nog aan binden. Jezus roept ons op om die af te leggen en ook om andere mensen om ons heen te helpen daarvan los te komen. Misschien kunnen wij iemand helpen om het verleden achter zich te laten en een nieuwe start te maken, in de kracht van Jezus' opstandingsleven?

Paulus

Last but not least in dit rijtje: Paulus en Barnabas. De gemeente in Antiochië, de derde stad in het Romeinse Rijk na Rome en Alexandrië, is bij elkaar om de Heer te dienen en te vasten. En dan maakt de Heilige Geest duidelijk dat Paulus en Barnabas moeten worden afgezonderd voor zijn werk. Paulus had al een duidelijke roeping gekregen van de Heer: hij was een uitverkoren vat om zijn Naam uit te dragen zowel voor de volken als koningen en zonen van Israël (Hand.9:15).

Nu was het moment gekomen dat hij zijn roeping moest gaan vervullen. Er zat dus een tijd tussen van wachten en voorbereiding. Hoe de Geest duidelijkheid verschaft staat niet vermeld. Was het een bijzonder teken, of veeleer een overtuiging die meerderen kregen, een bevestiging van een gevoel dat zij al langer hadden? Er kon in ieder geval geen misverstand over bestaan, de Geest noemde hen bij name. Het moment was aangebroken dat zij uitgezonden zouden worden. Door de uitdrukkelijke werking van Gods Geest was deze roeping zeker en vast. Stellen wij ons leven open voor de werking van Gods Geest? Zijn de verhinderingen in ons leven weggedaan zodat wij werktuigen voor Hem kunnen zijn?

Het antwoord op zijn roepstem

De Heer kent een ieder van ons bij name, heeft ons gevormd en ons geroepen. Zolang wij hier op aarde zijn heeft Hij een doel met ons leven, wil Hij ons leiden en vormen. Hij heeft door alle eeuwen heen mensen geroepen omdat Hij voor hen een dienst had om te doen. Zijn werk houdt niet op en ook in onze dagen is de Heer trouw aan zijn volk. Wat de Heer echter met jouw leven kan doen hangt voor een groot deel ook af van het antwoord dat jij geeft op zijn roepstem. Het mooiste antwoord dat we Hem kunnen geven is 'Heer hier ben ik, wat wilt U dat ik doe'?

*Machtige Heer, grote Verlosser,
iedere dag kneden Uw handen mijn leven als klei.
Zo vormt U mij naar Uw plan.*

*U roept mij zacht in Uw nabijheid;
daar vind ik kracht, Uw Geest omgeeft mij.
Leer mij, O Heer, hoe ik steeds meer leef als U.*

*U riep mij om voor U te leven,
aan U alleen wil ik mij geven.
Trek mij, o Heer, dichter naar U toe.*

*Neem mij, kneed mij, vorm mij, vul mij:
ik leg mijn leven in Uw sterke hand.
Roep mij, zend mij, leid mij, wandel naast mij:
ik leg mijn leven in Uw sterke hand.
(Opw. 598)*